

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდაცამეტი

ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა სულიერი სიმბოლიზმი:
მოგზაურობა ბიბლიურ ტაძრებსა და ადამიანურ ბუნებაში

Jeff Pippenger

2024-03-23

ჩრდილოეთის სამეფო წარმოადგენდა ქვედა ბუნებას კაცობრიობის ტაძარში; იგი წარმოადგენდა სხეულს ეკლესიის ტაძარში; იგი წარმოადგენდა ადამიანურ ხორცს ქრისტეს ტაძარში. ქრისტემ ააგო ყოველი ტაძარი და მან ჩაყარა ყოველი საფუძველი, ხოლო მილერიტა ტაძარში პირველი ქვა იყო მოძღვრება „შვიდი ჟამისა“, რომელიც წარმოდგენილია ეზეკიელის ორი კვერთხით. 1863 წლის ამბოხებაში ლაოდიკიელმა ადვენტიზმმა უარყო თავისი წინასწარმეტყველური „საკუთხედი ქვა“, რაც ასევე მოხდა მიწიერი ტაძრის შენებისას. უარყოფილი ქვა განწესებული იყო, რომ არჩეული გამხდარიყო ტაძრის აღმართვის დასასრულს, თუმცა მთელი მშენებლობის განმავლობაში იგი საცდური ქვა იყო. ხოლო წინასწარმეტყველური სიტყვა გვამცნობს, რომ უარყოფილი საცდური ქვა საბოლოოდ გახდება კუთხის თავი.

„შვიდი ჟამის“ კვერთხი, როგორც იგი წარმოდგენილია სამხრეთის სამეფოთი, ჩრდილოეთის სამეფოსთან მიმართებით „თავია“. იგი არის „თავი“, ვინაიდან სწორედ სამხრეთის სამეფოში აირჩია ღმერთმა იერუსალიმის თავის ქალაქად გამოცხადება, სადაც დაადგინა თავისი საწმიდარი და თავისი სახელი. ვიდრე ეს ორი კვერთხი 1798 წლიდან 1844 წლამდე შეერთდებოდა, „თავი“ იყო ქვედა, სამხრეთის სამეფო. მას შემდეგ, რაც 1844 წელს იოანეს ეთქვა, დაეტოვებინა ჩრდილოეთის სამეფო, რადგან იგი წარმართებს მიეცა, სამხრეთის სამეფო დარჩა დროშად, რომელიც მარტო იდგა როგორც ერთი ერი, ან, სულ მცირე, ასეთი იყო გეგმა. ეს გეგმა შეფერხდა 1863 წლის აჯანყებით და თანამედროვე ისრაელის პირველი „აჯანყებით კადეშში“.

2001 წლის 11 სექტემბერს უფალმა თავისი ლაოდიკიური ეკლესია დააბრუნა 1863 წელთან, დააბრუნა 1888 წელთან, დააბრუნა 1919 წელთან და დააბრუნა 1957 წელთან — მეორე „ყადეშში ამბოხებამდე“. მაგრამ იმ ამბოხებისას ახლა სრულდება აღთქმა, რომ უარყოფილი ქვა კუთხის თავად იქცევა. იგი სრულდება მათში, რომელნიც წარმოდგენილნი არიან როგორც ას ორმოცდაათი ათასი, რომლებშიც ქრისტე სამუდამოდ ახორციელებს ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთებას.

პავლემ ქვედა ბუნება ხორცად განსაზღვრა, ხოლო უმაღლესი ბუნება — გონებად. სხეული (ქვედა ბუნება) მან სიკვდილად განსაზღვრა.

ვინაიდან ვიცით, რომ რჯული სულიერია; ხოლო მე ხორციელი ვარ, ცოდვის ქვეშ გაყიდული. რადგან იმას, რასაც ვაკეთებ, არ ვამტკიცებ; ვინაიდან რასაც მსურს, იმას არ ვაკეთებ, არამედ რასაც მძულს, იმასვე ვაკეთებ. ხოლო თუ იმას ვაკეთებ, რაც არ მსურს, ვეთანხმები რჯულს, რომ იგი კეთილია. ახლა კი ამას უკვე მე აღარ ვაკეთებ, არამედ ცოდვა, რომელიც ჩემში მკვიდრობს. რადგან ვიცი, რომ ჩემში, ესე

იგი, ჩემს ხორცში, არ მკვიდრობს კეთილი რამ; ვინაიდან სურვილი ჩემთან არის, მაგრამ კეთილის შესრულებას ვერ ვპოვებ. რადგან კეთილს, რომელიც მსურს, არ ვაკეთებ; არამედ ბოროტს, რომელიც არ მსურს, იმას ვაკეთებ. ხოლო თუ იმას ვაკეთებ, რაც არ მსურს, ამას უკვე მე აღარ ვაკეთებ, არამედ ცოდვა, რომელიც ჩემში მკვიდრობს. ამგვარად, ვპოვებ ასეთ რჯულს: როცა კეთილის ქმნა მსურს, ბოროტი თან მახლავს. რადგან შინაგანი ადამიანის მიხედვით ღვთის რჯულში ვპოვებ სიხარულს; მაგრამ ჩემს ასოებში ვხედავ სხვა რჯულს, რომელიც ებრძვის ჩემი გონების რჯულს და დამატყვევებს ცოდვის რჯულით, რომელიც ჩემს ასოებშია. ვაი, მე უბადრუკ კაცს! ვინ მიხსნის ამ სიკვდილის სხეულისაგან? რომაელთა 7:14-24.

პავლემ იცოდა, რომ მის „ხორცში“ „არ მკვიდრობდა არავითარი კეთილი“. მის ხორცში (მის სხეულში) არსებული მიდრეკილებები, როგორც მემკვიდრეობით მიღებული, ისე შეძენილი, მხოლოდ ცოდვისკენ მის წასაყვანად მოქმედებდნენ. ეს მიდრეკილებები ცოდვის რჯულს წარმოადგენდნენ, მაგრამ პავლეს სურდა ღვთის რჯულის დაცვა და არა ცოდვის რჯულისა. ღვთის რჯული პავლემ განსაზღვრა როგორც „მისი გონების რჯული“ (მისი უმაღლესი ბუნება). მისი ძახილი იყო: „ვინ მიხსნის ამ სიკვდილის სხეულიდან?“ რა თქმა უნდა, პავლემ იცოდა, რომ ხსნა ღვთაებრიობისგან მოვიდოდა, მაგრამ ისიც იცოდა, რომ ხსნის საქმეს მისი მონაწილეობაც ესაჭიროებოდა.

ამიტომ, ჩემო საყვარელნო, როგორც მუდამ მორჩილებდით, არა მხოლოდ ჩემი თანდასწრებით, არამედ ახლა მით უფრო ჩემი არყოფნისას, თქვენი ხსნა შიშითა და ძრწოლით აღასრულეთ. რადგან ღმერთია, რომელიც მოქმედებს თქვენში როგორც ნდომას, ისე მოქმედებას თავისი კეთილი ნებისამებრ. ფილიპელთა 2:12, 13.

სიკვდილის სხეულისაგან ხსნა აღსრულდა ღვთიური ძალით, რომელიც ადამიანურ ძალასთან იყო შეერთებული, და სწორედ ეს იყო ის მაგალითი, რომელიც იესომ ადამიანებს მისცა. მაშინაც კი, როდესაც ცოდვის კანონი სხეულის ქვედა ბუნებაში აქტიურად მოქმედებდა, იესო თავის ქვედა ბუნებას ღვთის კანონს უმორჩილებდა საკუთარი ნების მამის ნებისათვის დამორჩილებით. პავლესაც შეეძლო ხსნა ეპოვა, თუკი თავის ნებას ღვთიური ნებისათვის დაიმორჩილებდა. ამგვარად იგი თავისივე ხსნას აღასრულებდა, და სწორედ ამას გულისხმობს დის უაიტი, როდესაც ჩვენი ცხოვრებიდან ცოდვის აღმოფხვრის საქმეზე საუბრობს.

„ყოველი სული, რომელიც უარს ამბობს საკუთარი თავის ღმერთისთვის მიცემაზე, სხვა ძალის კონტროლის ქვეშ იმყოფება. იგი საკუთარ თავს აღარ ეკუთვნის. შესაძლოა თავისუფლებაზე ლაპარაკობდეს, მაგრამ უმძიმეს მონობაშია. მას არ ეძლევა ჭეშმარიტების მშვენიერების ხილვა, რადგან მისი გონება სატანის კონტროლის ქვეშაა. მაშინ, როცა თავს იმით იტყუებს, თითქოს საკუთარი განსჯის კარნახს მიჰყვება, იგი სიბნელის მთავრის ნებას ემორჩილება. ქრისტე მოვიდა, რათა ცოდვის მონობის ბორკილები სულიდან დაემსხვრია. „ამიტომ, თუ მე გაგათავისუფლებთ, ჭეშმარიტად თავისუფალნი იქნებით“. „ქრისტე იესოში სიცოცხლის სულის რჯულმა“ გაგვათავისუფლა „ცოდვისა და სიკვდილის რჯულისაგან“. რომაელთა 8:2.

„გამოსყიდვის საქმეში არ არსებობს იძულება. არ გამოიყენება არავითარი გარეგანი ძალა. ღვთის სულის ზემოქმედების ქვეშ ადამიანს თავისუფლად ეძლევა არჩევანი, ვის მოემსახუროს. იმ ცვლილებაში, რომელიც ხდება, როდესაც სული ქრისტეს ეძლევა, თავისუფლების უმაღლესი განცდაა. ცოდვის განდევნა თავად სულის მოქმედებაა. მართალია, ჩვენ არ გაგვაჩნია ძალა, რომ თავადვე გავთავისუფლდეთ სატანის ბატონობისგან; მაგრამ როცა ვსურვილობთ ცოდვისგან გათავისუფლებას და ჩვენს დიდ გაჭირვებაში მოვუხმობთ ჩვენს გარეთ და ჩვენზე აღმატებულ ძალას, სულის ძალნი განიშლავალიან სულიწმიდის ღვთიური ენერგიით და ისინი ემორჩილებიან ნების კარნახს ღვთის ნების აღსასრულებლად.

„ერთადერთი პირობა, რომლის საფუძველზეც ადამიანის თავისუფლება შესაძლებელია, ქრისტესთან ერთობაა. „ჭეშმარიტება გაგათავისუფლებთ თქვენ“; ხოლო ქრისტე არის ჭეშმარიტება. ცოდვას გამარჯვება მხოლოდ მაშინ ძალუძს, როდესაც იგი გონებას ასუსტებს და სულის თავისუფლებას ანადგურებს. ღმერთისადმი დამორჩილება საკუთარი თავისადმი აღდგენაა, — ადამიანის ჭეშმარიტი დიდებისა და ღირსებისადმი. საღმრთო რჯული, რომლისადმიც დამორჩილებაში მოვყავართ, არის „თავისუფლების რჯული.“ იაკობი 2:12.“
ქრისტეს ცხოვრება, 466.

პავლე ღაღადებდა: „ვაჰ, მე უბადრუკი კაცი! ვინ მიხსნის ამ სიკვდილის სხეულიდან?“ დამ უაითმა განაცხადა: „როდესაც გვსურს ცოდვისაგან განვთავისუფლდეთ და ჩვენს დიდ საჭიროებაში ვღაღადებთ ძალისთვის, რომელიც ჩვენგან გარეთ და ჩვენზე მაღლაა, სულის ძალები განიშლავალიან სულიწმიდის ღვთაებრივი ენერგიით და ისინი ემორჩილებიან ნების კარნახს ღვთის ნების აღსასრულებლად.“ ჩვენი ნების ამოქმედებით, ქრისტეს ღვთაებრიობასთან ჩვენი ადამიანურობის შეერთებაში მონაწილეობით, ჩვენ ვასრულებთ ცოდვის ჩვენი საკუთარი „სულიდან“ მოცილების „აქტს“.

მაგრამ რაც ჩვენ „უნდა გავიგოთ, არის ნების ნამდვილი ძალა.“ ნება არის „ადამიანის ბუნებაში მმართველი ძალა, გადაწყვეტილების, ანუ არჩევანის ძალა. ყველაფერი დამოკიდებულია ნების სწორ მოქმედებაზე. არჩევანის ძალა ღმერთმა ადამიანებს მისცა; მისი განხორციელება მათზეა. შენ არ შეგიძლია შეცვალო შენი გული, შენ არ შეგიძლია საკუთარი ძალით ღმერთს მისცე მისიადმი შენი გრძნობები; მაგრამ შეგიძლია აირჩიო, რომ ემსახურო მას. შეგიძლია მას მისცე შენი ნება; მაშინ იგი იმოქმედებს შენში, რათა გასურდეს და აკეთო მისი კეთილი ნებისაამებრ. ამგვარად მთელი შენი ბუნება მოექცევა ქრისტეს სულის მმართველობის ქვეშ; შენი გრძნობები მასზე იქნება მიმართული, შენი აზრები მასთან თანხმობაში იქნება.“

პავლემ იცოდა ეს ჭეშმარიტებანი, და მან იცოდა, რომ მისი ქვედა ბუნება საჭიროებდა მისი უმაღლესი ბუნების მიერ დამორჩილებას, მისი ნების განხორციელების გზით. ამიტომაც პავლე ყოველდღიურად კვდებოდა.

ვფიცავ თქვენს სიხარულს, რომელიც მაქვს ქრისტე იესოში, ჩვენს უფალში: მე ყოველდღე ვკვდები. 1 კორინთელთა 15:31.

პავლემ იცოდა, რომ სჭირდებოდა თავისი დაბალი ბუნების ყოველდღიურად ჯვარცმა, თავისი ნების ამოქმედებით, რათა თავისი დაბალი ბუნება დამორჩილებაში ჰყოლოდა. ამიტომ მან ჯვარს აცვა თავისი ხორცი.

ხოლო ქრისტესნი მათნი ხორცნი ვნებებთან და გულისთქმებთან ერთად ჯვარზე აცვეს. გალატელთა 5:24.

პავლემ იცოდა, რომ მისი ცოდვილი ხორცი იარსებებდა კაცობრიობაში ქრისტეს მეორე მოსვლამდე, როდესაც ერთგულნი, თვალის დახამხამებაში, მიიღებდნენ ახალ განდიდებულ სხეულს. ამიტომ 1798 წელი განსაზღვრავს იმ ორმოცდაექვსი წლის საფუძველს, რომელშიც მილერიტთა ტაძარი იქნა აღმართული, რადგან ქრისტე, როგორც ერთადერთი საფუძველი, იყო კრავი, რომელიც დაიკლა სამყაროს დაფუძნებიდან. ჩრდილოეთის სამეფო იყო სხეული, რომელმაც ცოდვის მეშვეობით კაცობრიობაზე უპირატესობა მოიპოვა და თავი აღამაღლა, რათა გამხდარიყო ყალბი ჩრდილოეთის სამეფო. 1844 წელს იოანეს ეთქვა, რომ „გარეთ დაეტოვებინა“ ეზო, რაც ბერძნულში ნიშნავს დაბალი ბუნების უარყოფას, რომელმაც მოიპოვა უპირატესობა უმაღლეს ბუნებაზე, სადაც ღმერთმა აირჩია თავისი სახელის დამკვიდრება, და 1798 წელს ხორცი (დაბალი ბუნება) თავისი „გრძნობებითა და გულისთქმებით“ უნდა ყოფილიყო ჯვარცმული.

საფუძველში, ქრისტეს ხორცი ჯვარცმისას მოკვდა, რადგან იგი ცოცხალთაგან მოიკვეთა. სამხრეთის სამეფო მაშინ უნდა ყოფილიყო ერთი ერი, ერთი მეფით, ღმერთთან აღთქმაში მდგომი, და ერი, რომელსაც ღმერთის საწმიდარი შუაგულში ჰქონდა. ხაზზე ხაზი, „შვიდი ჟამი“, ახლა არის „კუთხის თავი“, რადგან 2001 წლის 11 სექტემბრიდან ღმერთი თავის „ჩრდილოეთის ლაშქარს“ ნიშნად აღადგენს. ის ლაშქარი უნდა იყოს ერთი ერი, და ის ერი მხოლოდ მის ხატებას აირეკლავს; და ეს ხდება სწორედ იმ ჟამს, როდესაც სატანა თავის „რქას“ აღადგენს, რომელიც მხეცის ხატებაა. ეზეკიელის ოცდამეჩვიდმეტე თავში ოთხი ქარის უწყება უკანასკნელი წვიმის უწყებას შთაბერავს მათ, ვინც შემდეგ ამ ლაშქრად აღდგებიან. ოთხი ქარის უწყება არის მეშვიდე საყვირის უწყება, სადაც ღმერთის საიდუმლო დასრულდება.

ბეჭედდასმის დამასრულებელი საქმე დაიწყო 2023 წლის 7 ოქტომბერს. ას ორმოცდაოთხი ათასის ბეჭედდასმის დრო სრულდება მეშვიდე საყვირის ახმიანების დროს, და ეს საყვირი ბეჭედდასმის პროცესში სამჯერ ჟღერს. იგი ყოველთვის აღნიშნავს ისლამის მიერ დიდების ქვეყნის წინააღმდეგ განხორციელებულ დარტყმას. თანამედროვე სულიერ „დიდების ქვეყანას“ დარტყმა მიაღმა 2001 წლის 11 სექტემბერს, ხოლო ძველ სიტყვასიტყვით დიდების ქვეყანას — 2023 წლის 7 ოქტომბერს, სწორედ იმ წელს, როდესაც დახოცილი ორი მოწმე კვლავ გაცოცხლდა. მესამე დარტყმა იქნება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს.

2023 წლის 7 ოქტომბრიდან, დედამიწის მხეცის რესპუბლიკური რქა და მისი ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქა აღასრულებენ თავიანთ საბოლოო გარდაქმნებს იმ რქად, რომელიც ან გველეშაპივით ლაპარაკობს, ან კრავივით, მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის ჟამს. დიდ ბრძოლაში, რომელიც დედამიწის ისტორიის დასკვნით

მოვლენებში იშლება, შინაგანი და გარეგანი მოწინააღმდეგეების ორი გამოვლინება ორივე განლაგებულია იმ ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში. ამ ორი რქის ორი საბოლოო განვითარება სრულდება მეშვიდე საყვირის ხმოვის დროს. მეშვიდე საყვირი სამი ვაის საყვირიდან მესამეა.

სამი ვაება წარმოადგენს წინასწარმეტყველების სამმაგ გამოყენებას და ამით ძლიერ მოწმობას იძლევა 2023 წლის 7 ოქტომბრის სასაზღვრო ნიშნის შესახებ. როგორც პირველ ვაებაში, ისე მეორე ვაებაში, ისლამის ომი მიმართული იყო რომის ლაშქრების წინააღმდეგ, რაც უკანასკნელ დღეებში არის შეერთებული შტატები, რასაც მოწმობს საბჭოთა კავშირის დაპყრობა, რომელიც განხორციელდა ანტიქრისტიესა (პაპი იოანე პავლე II) და ცრუწინასწარმეტყველის (რონალდ რეიგანი) შორის 1989 წელს დადებული საიდუმლო კავშირის მეშვეობით.

პირველ ვაებაში, როგორც ეს გამოცხადების მეცხრე თავშია წარმოდგენილი, მოცემულია დროის წინასწარმეტყველება ხუთი თვის შესახებ, რაც ას ორმოცდაათი წელია. მეორე ვაებაში მოცემულია დროის წინასწარმეტყველება სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის შესახებ. ორივე დროითი წინასწარმეტყველება აღნიშნავს იმ ომს რომის წინააღმდეგ, რომელიც ისლამმა მოიტანა იმ ორ ისტორიაში, რომლებიც პირველ და მეორე ვაებას წარმოადგენს. ამ ორ წინასწარმეტყველებას ომის ორი განსხვავებული შედეგი ჰქონდა. პირველ ას ორმოცდაათ წელში ისლამს უნდა „ევენო“ რომისთვის, ხოლო სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის წინასწარმეტყველებაში ისლამს უნდა „მოეკლა“ რომი. ეს ორი წინასწარმეტყველება ერთმანეთთან უშუალოდ იყო დაკავშირებული. იმ ას ორმოცდაათი წლის დასასრულმა, რომლის განმავლობაში ისლამს რომისთვის უნდა ევენო, განსაზღვრა იმ სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის დასაწყისი, რომლის განმავლობაში ისლამს რომი უნდა მოეკლა. პირველი და მეორე ვაება იყოფა ას ორმოცდაათი წლის დასასრულითა და სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის დასაწყისით.

შეერთებული შტატები წყვეტს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოდ ყოფნას მალე მოსახდენი საკვირაო კანონის დროს, და სწორედ მაშინ არის იგი წინასწარმეტყველურად „მოკლული“. „დიდი მიწისძვრის“ ჟამი, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, არის მალე მოსახდენი საკვირაო კანონი, და როდესაც ის ჟამი დადგება, მაშინვე მოვა ისლამის მეშვიდე საყვირიც. იგი მოდის იმის აღსანიშნავად, რომ დადგა დასასრული, ანუ სიკვდილი მეექვსე სამეფოსი, რომელიც არის რომის ლაშქარი უკანასკნელ დღეებში. ამ სიკვდილს წინ უსწრებდა ას ორმოცდაათი წელი, რომლის განმავლობაშიც ისლამი ზიანს აყენებდა რომის ლაშქრებს. ძირითადი მასმედიის მიხედვით, რომელიც ცდილობს შეამციროს რადიკალური ისლამის საქმიანობის მნიშვნელობა თანამედროვე მსოფლიოში, 2023 წლის 7 ოქტომბრიდან. ამ სტატიის დაწერის დრომდე, 2024 წლის 12 თებერვლამდე, ისლამმა მსოფლიოს მასშტაბით ამერიკულ ინტერესებზე ას სამოცდახუთი თავდასხმა განახორციელა.

ისლამის მიერ რომის ლაშქრების ტანჯვის ას ორმოცდაათი წელი, რაც პირველ და მეორე ვაებაში რომის ლაშქრების მოკვლამდე მიჰყავს, მეორდება მესამე ვაების ისტორიაში, რადგან სწორედ ასე მოქმედებს წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენება. მეშვიდე საყვირის ახმიანება, რომელიც არის ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვა, რაც იმ დროს ხდება, როცა ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთება ხდება, როგორც ეს ორი ჯოხის შეერთებით არის წარმოდგენილი, სამ სასაზღვრო ნიშანს შეიცავს: პირველი არის სულიერი დიდებული ქვეყანა და უკანასკნელიც სულიერი დიდებული ქვეყანაა. შუა სასაზღვრო ნიშანი არის პირდაპირი მნიშვნელობით დიდებული ქვეყანა.

2023 წელს მესამე ვაის გამაფრთხილებელი საყვირის მეორე ხმამ ისლამის ომის ესკალაცია გამოავლინა, როდესაც იგი შევიდა იმ პერიოდში, რომელშიც „ავნებდა“ მიწის მხეცს. იმავე წელს რესპუბლიკური რქისა და ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ორი მოწმე კვლავ გაცოცხლდა და დაიწყო მათი ურთიერთშეთანხმებული გადასვლები თავიანთ საბოლოო სიმბოლურ რქებში. რესპუბლიკური რქისთვის ეს იყო ყველა განდგომილი პროტესტანტული ძალისა და ყველა განდგომილი რესპუბლიკური ძალის გაერთიანება, რათა ჩამოყალიბებულიყო ერთი რქა, რომელიც მხეცის ხატია. ხოლო ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქისთვის ეს იყო ღვთაებრიობისა და ადამიანობის გაერთიანება, როდესაც რქა თავისი ხასიათით ლაოდიკიურიდან ფილადელფიურში გადადიოდა, რათა აერეკლა მხეცის ხატის საპირისპირო. 2023 წელი 2001 წლიდან ოცდაორი წლის შემდეგ დადგა, და ამგვარად წარმოადგენდა ღვთაებრიობისა და ადამიანობის გაერთიანების სიმბოლურ კავშირს.

ამ მთელი ისტორია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში ვითარდება; ეს არის ის მუხლი, რომელიც გაიხსნა და რომელმაც 1989 წელს ცოდნის მატება წარმოშვა, და რომელიც ჰიდექელის მდინარით არის წარმოდგენილი. ამ მუხლის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში უწმიდესში საბოლოო საქმეც სრულდება, რაც არის ის ნათელი, რომელიც 1798 წელს გაიხსნა, და რომელიც ულაის მდინარით არის წარმოდგენილი. მეორმოცე მუხლის დასაწყისი 1798 წელს აღსასრულის ჟამს მიუთითებს, ხოლო მუხლის დასასრული 1989 წელს აღსასრულის ჟამს აღნიშნავს; და ორივე მდინარე მეორმოცე მუხლის ისტორიაში ერთმანეთს უერთდება, ისევე როგორც ტიგროსი და ევფრატი (ულაი და ჰიდექელი) სპარსეთის ყურემდე მისვლამდე ცოტა ხნით ადრე ერთიანდება.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

უფალი ღმერთის სული ჩემზეა; რადგან უფალმა მცხო მე, რათა ვახარო მშვიდთ; მომავლინა მე, რათა შევუხვიო გულმოდრეკილებს, გამოვაცხადო ტყვეთათვის თავისუფლება და საპყრობილის გახსნა შებორკილთათვის; რათა გამოვაცხადო უფლის სათნო წელიწადი და შურისგების დღე ჩვენი ღვთისა; რათა ვანუგეშო ყველა მგლოვიარე; რათა მივუჩინო სიონში მგლოვიარეთ, მივცე მათ მშვენიერება ნაცრის ნაცვლად, სიხარულის ზეთი გლოვის ნაცვლად, ქების სამოსელი სულმოკლეობის ნაცვლად; რათა ეწოდოთ მათ სიმართლის ხენი, უფლის დანერგილი, რათა იგი განდიდდეს.

და ააშენებენ ძველ ნანგრევებს, აღადგენენ უწინდელ გაპარტახებებს და შეაკეთებენ გაპარტახებულ ქალაქებს, მრავალი თაობის გაუდაბურებებს. და უცხონი დადგებიან და დამწყემსავენ თქვენს ფარებს, და უცხოთა ძენი იქნებიან თქვენი მხვენელები და თქვენი ვენახის მუშაკნი. ხოლო თქვენ გეწოდებათ უფლის მღვდლები; ადამიანები გიწოდებენ ჩვენი ღმერთის მსახურებს; შეჭამთ ხალხთა სიმდიდრეს და მათი დიდებით იქადით. თქვენი სირცხვილის სანაცვლოდ ორმაგი გექნებათ; და დამცირების ნაცვლად გაიხარებენ თავიანთ წილში; ამიტომ თავიანთ ქვეყანაში ორმაგს დაიმკვიდრებენ; საუკუნო სიხარული ექნებათ მათ.

რადგან მე, უფალს, მიყვარს სამართალი, მმარცველობას კი ვიძულე დასაწველი მსხვერპლისათვის; და ჭეშმარიტებით წარვმართავ მათ საქმეს და მათთან დავდებ საუკუნო აღთქმას. და მათი თესლი ცნობილი იქნება წარმართთა შორის და მათი შთამომავლობა — ხალხებს შორის; ყველა, ვინც მათ იხილავს, აღიარებს მათ, რომ ისინი არიან თესლი, რომელიც აკურთხა უფალმა. ძლიერ გავიხარებ უფალში, ჩემი სული იმხიარულებს ჩემს ღმერთში; რადგან მან შემმოხს ხსნის სამოსლით, დამფარა სიმართლის სამოსით, როგორც სიძე იმკობს თავს სამკაულით, და როგორც პატარძალი ირთვება თავისი სამკაულებით. რადგან როგორც მიწა აღმოაცენებს თავის ყლორტს და როგორც ბაღი აღმოაშენებს მასში დათესილს, ასე უფალი ღმერთი აღმოაცენებს სიმართლესა და ქებას ყველა ერის წინაშე. ესაია 61:1–11.